

Ungváry Rudolf

Ahol tartunk

Be szép is volt az a világ, amikor az egyik oldalon ott voltak a fasiszták meg a nemzetiszocialisták, a másikon meg egyrészt a demokraták, másrészt a bolsevisták. Mindenki tudta a helyét és a dolgát. A náciik visszaszorulva is ébren tartották magukat az 1945-ös vereségük után és antikommunistáztak, a kommunisták antifasisztáztak (és igyekeztek mindenkit, aki kommunistaellenes volt, fasisztaként beállítani), a többi demokrata pedig vagy riadt tyúkként a kommunistákkal is együttműködött, vagy – kezdetben nem túl nagy részük – megpróbált egyszerre fasiszta- és bolsevistaellenes lenni.

6 Akkortájt született meg a jelszó, hogy „fasisztákkal nem vitatkozunk”. Néhány demokrata ugyan nem értette, hogy sok liberális és baloldali a kommunistákra vonatkozóan ezt miért nem tartotta annyira szükségesnek, de ők akkoriban, amikor a korszellem „szele” balról fúj, kisebbségben maradtak, és különben is fasisztagyanúsak voltak még sok liberális szemében is. A „nem vitatkozunk” jelszava sokáig beválni látszott.

A ino pasarán! nagy-nagy bizonyossága uralkodott, pedig ennek a jelmondatnak a spanyol változata is a bolsevistáktól átítatott jelszó volt, csak éppen velük a „haladó világnézetűek” szerint megengedettnek számított szövetkezni. Sok demokrata is bevette, hogy a fasizmus lényege az antikommunizmus, és nem a rasszizmus. (Pontosabban a kirekesztés a lényeg – ahogy egyébként a bolsevizmus esetében is,

csak éppen a célcsoportok különböztek és az indoklásokban.) Ezért voltak, akik elhitték, hogy a fasizmust a kommunisták tudják igazán megállítani.

Aztán telt-múlt az idő, és egyszerre csak sehol sem voltak se a kommunisták, se a bolsevisták, se a pártállamok (a pártállami, bolsevista rendszerek értelmezésében a marxizmus–leninizmus=tudományos szocializmus eddig egyetlen megvalósult rendszerei). Elkezdődött, kezdetben láthatatlanul a hosszú, de még ma sem igazán tudatosuló tanulási folyamat. Először hozzá kellett szoknia a demokraták egy addigra már kisebb (túlnyomórészt baloldali, de volt köztük liberális is) részének ahhoz, hogy bizony nincs felkent „igazi” ellenfele a fasisztáknak magukon a demokratákon kívül. (A demokraták addigra már nagyobb része ezzel úgy-ahogy, de tisztában volt). A bolsevisták nem demokraták (legalábbis máig nem ismerünk demokrata kommunista vagy bolsevista rendszert).

Demokrácián persze én a kapitalista gazdaságon alapuló polgári demokráciát értem, még ha ma is vannak értelmes, rokonszenves és számomra félelmetes baloldaliak (ilyen együttállás is létezhet), akik ezt a felfogást, vele a kommunistaellenességet talán még veszélyesebbnek tartják, mint magát a fasizmust, mert annak ördögi voltát legalább fel lehet ismerni. Én is azonnal megváltoztatom e szemükben reakciós demokrácia-felfogásomat, amint tudnak mutatni nem kapitalista-nempolgári demokráci-

át, mely nem a terror, a diktatúra és a nyomor formájában jelenik meg.

Közben más is történt. A fasiszták is neki indultak a fejlődésnek. Ez persze a maguk módján zajlott, nem úgy, ahogy a baloldaliak, és sok derék kommunista esetében. Az előbbiek soha nem voltak annyira ideologikusak, mint az utóbbiak, hiszen a fasiszták a zsidó–keresztény kultúra előtti világ eszményeinek bővületében éltek, és inkább „gerincből” (ösztönből) működtek. A „vér és a föld” jegyében.

Még az ötvenes években ők találták ki vagy újra fel az „európa-nemzet” fogalmát, és 1969-ben történt, hogy a „Nation Europa” című, 1949 után indult újnáci folyóiratban meghirdették az „Európa – a harmadik erő: álom és realitás” jelszót. Talán ez volt az a pillanat, amikor megszületett a fasiszmus/nemzetiszocializmus mutált formája. (Csak a gyengébbek kedvéért megjegyzem: az összes külföldi fegyveres SS-egységben., de különösen a nyugat-európaiakból rekrutálódottakban természetes szellemiség volt, hogy ők nem a németekért, hanem az egységes – persze árja – Európáért harcolnak.) Azóta a mutáció elkezdett terjedni, akár az influenza mutált formája, a spanyol nátha az első világháború után, és egyre tökéletesebben álcázott formát öltött. A mai mutált fasisztoid mozgalmak főleg azért Unióellenesek, mert az EU demokratikus szerveződés. A fasisztoid nyúltve-lőkben létezik egy másik „Európa-vágy”, melyet az erő, a mítosz, a tisztaság és a természetesség, a nép és a vezér közötti közvetlen kapcsolat alapján kellene megteremteni.

Legújabb, legtökéletesebb formájában pillanatnyilag az Orbán-

rendszer fasisztoid mutációja valósult meg Európában. A már szinte hibátlan mimikri következtében jelenleg vele szemben nincs se tömegméretű immunitás, se politikai erő, amely – legalábbis Magyarországon – eredményesen szembeszegülhetne vele. És ha az európai néppárt egyik mentálisan alulproporcionált politikusának, az elzászi Joseph Daulnak az Orbánt mellszélességgel támogató március 19-én a Hősök terén elmondott beszédére gondolunk, akkor ez az állapot Európai Unió más államaiban is bekövetkezhet. Van fogadókészség a fasisztoid mutációra, amely ma már nem feltétlenül antiszemita, és nyilván, nem eredményez Auschwitzot meg Dunába lövetést. Ahogy Daul mondotta volt a Magyar Nemzetnek április 1-jén: „Orbán Viktornak igaz van, hogy fél évszázadnyi kommunizmus után a demokráciát modernizálni kell.” De még mennyire! Úgy, hogy „a haza nem lehet ellenzékben”, és a centrális erőter „a maga természetességével képviseli a nemzeti érdekeket”. Ez a „természetesség” nyilván a „vér és a föld” következménye, mellyel a nemzet összefonódott, ahogy arra a vezére az egyik beszédében utalt.

Ez a mutáció már az újkaroling vagy Mag-Európában is virulens. Erre a legjobb példa a francia Nemzeti Front, amely meghirdette a párt rossz hírének csökkentése érdekében az „ördögtelenítés” („dédiabolisation”) politikáját. Eredménye: a mostani EU-választásokon ez a mutált fasisztoid párt bizonyult már a legerősebbnek.

Magyarországon a mutációt a legjobban az orbáni hatalommegragadásra szerveződött körnek sikerült megvalósítania. A neonáci Jobbik halvány utánzat, még nem tudott igazán mutálódni, ezért nem fog

tudni a „nagy testvérrel” érdemben birokra kelni. Nem nyilaskereszt lesz és Árpád-sáv, hanem Szabadság téri történelemhamisító aljasság- emlékmű. És a teljes „Gleichschaltolság”, az abszolút alkalmazkodás.

Ebben a helyzetben tökéletesen mindegy, hogy leáll-e valaki a Jobbikkal vitatkozni vagy sem. Legfeljebb a látszatot menti meg. Hülyéssel természetesen nem szabad vitába keveredni, mert velük szemben az értelmes ember mindig alul marad. A mutációt pedig nem lehet kormánykritikával leleplezni, és nem lehet demokratikusan megváltoztatni.

Magyarország fölött hosszú időre beborult az ég. Csak azért imádkozhatunk, hogy ez ne egész Európában következék be. Itt minden-

ki alkalmazkodni fog, aki él és mozog, és csak egy kisebbség marad éberem, hogy virrasszon. Nem olyan kevés, mint a klasszikus fasizmus idején, ennyiben fejlődöttünk. Vagyunk talán a nemzet 30 %-a. De nem tudjuk még sokáig megnyerni a nemzet további 30–40 %-át, mert nem tudjuk, hogyan, milyen eszközökkel lehetne a rendszert megdönteni.

A vesztesek táborában ilyenkor egy ideig bűnbakkeresések játszódnak le. Pedig nem a bűnbakokon múlt, hogy így lett, hanem a nemzet többségén. A legkisszerűbb bűnbakkeresés egyike, hogy „Konrád és Heller” az oka mindennek. Ha ők befogják végre a szájukat, helyet kapnak a tudók. Erre mondhatja az ember: E' mán döfi! Itt tartunk.

8

Szerzőink könyvei

